

מי גנב את היצ'קוק?

לצורך פירסום סרטו החדש של אל-פר היצ'קוק, פרנז'ו שיקרן בקרוב בארץ. החליטו הפירסומאים להכין סלקט בגודל טבעי של הבמאי שהוא הכוכב האמיתי בכל סרטיו. הצילום המתאים נמסר לי צלם לטיפול. זה הכין את ההגדלה, מסר

היצ'קוק הפלקט נגנב

אותה לעזר שליח. האיש, בדרך קולנוע נזכר שהוא צריך לטלפן, נעצר ליד תא טלפון. השעין את הפלקט על דוכן התא. המתין בסבלנות עד שהגברת הנצחית בתוך התא תטיים את שחתה. בינתיים הגברת ניסתה לאחור ועיניה נתקלו ב היצ'קוק המתבונן ישר לעיניה. לאחר ש כמעט התעלפה, התפנה הטלפון מיד. משם הועבר היצ'קוק ברוב פאר וטקס לאולם הכניסה של בית הקולנוע. למחרת הוא נגנב. צריך יהיה כנראה, להביא את היצ'קוק האמיתי כדי למצוא את הגנב.

תדריך

תל-אביב

*** הליצנים (תכלת, איטליה) — סרט תעודי של פליגי על גורל אמנות הליצנות בימינו. מעורב ברעגים אוטוביוגרפיים של הבמאי. חובבי פליגי לא ירצו להחמיץ. ** ממשויכים לקרוא לי טריי נייטי (אסתר, איטליה) — פרק שני ב עיללות שני ליצני המערב הפרוע. פחות מפתיע ומצחיק מן הראשון, אבל עדיין מתאים בהחלט לקהל מכל הסוגים. *** בקט (קריטריון, אנגליה) — המחזה של אנוי על ההתנגשות בין הדת למדינה במאה ה-12. בביצוע רציני ונאמן. משחק מעולה של ריצ'ארד ברטון ופיטר ארטול.

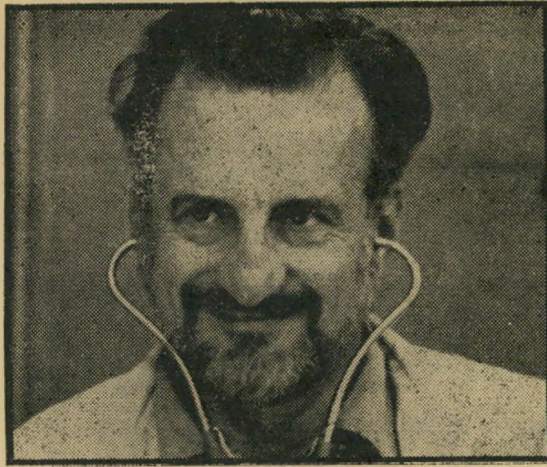
ירושלים

*** מה נשמע דוק (אוריון, ארצות-הברית) — סרט מצחיק מאוד על מורה למסטיקה מבובל ונערה מטרפת שנטפלת אליו. אין כאן אפילו דקה אחת מקורית. אבל למי זה איכפת כל עוד אפשר לצחוק על ברברה סטרייסנט וריאן אור'ניל.

חיפה

*** השוד האלגנטי (אורה, ארצות-הברית) — וארן באיטי וגולדי האוזן גונבים מגנבים ולכן המוסר פוטר אותם מעונש. בקומדיית פשע, שמחציתה הראשונה מבלבלת את הצופים, ומחציתה ה שניה מסבירה את כל הגילגולים.

קצבים עם דיפלומה

בית-החולים (סטודיו, תל-אביב, ארצות-הברית) — מעשה בבית-חולים אחד שבו קצבים מדולמים מנתחים אנשים בריאים, חולי-רוח מסתובבים חופשיים והנהלה מטביעה את יגונה בטיפה המרה. זה בערך מה שמציע התסריטאי פאדי שאייבסקי בסרט האחרון. מי שרוצה להתייחס אליו ברצינות יכול לראות בבדיחה המקאברית הזאת משל, שהנמשל לו היא ארצות-הברית עצמה, שכדוגמת בית-החולים סובלת מכל המכות המנהלתיות והאנושיות האפשריות. ותיסמכו על שאייבסקי שאינו מדלג אף על מכה אפשרית אחת, החל מהפגנות מחאה וכלה בפולחנים מיסטיים.

אם לא די באנדרלמוסיה שהיא נחלת יומו של מוסד זה, הרי יורדת עליו גם מכת גופות מוזרה. גופות הצעות בכל מיני מקומות בלתי צפויים, ואין איש יודע להסביר את סיבת הימצאותם שם. פחות מכל מסוגל להסביר זאת הרופא הראשי, ג'ורג' ס. סקוט, שהוא כלי-כף מסוכסך עם עצמו עד שרק ברוגי רב יכול גם להוצא פנאי לטפל בכל המישגים המונומנטליים של פיקודיו. שאייבסקי ביסס את בדיחתו החד-צדדית בעיקר על הניגוד שנוצר בינה לבין סידרות הרופאים הורדרדות האחרות על צופי הטלוויזיה באמריקה. אבל ברוב דאגותו להכניס לסרט מצבים גרוטסקיים ובדיחות לרוב, מותח שאייבסקי יתר על המידה את כוח האמינות של צופיו. המוות מכה בסרטו בדייקנות מופלאה דווקא את הראויים

סקוט: משתינים נגד הרוח (כלומר, שהמצב אינו נורא כל-כך), וחולה אנוש, שרק עתה נותח, יכול לצורך פיתולי העלילה, לטייל ממי-טת חוליו ולפעול במרחץ גיימס בונדי. ג'ורג' סי סקוט ודיאנה ריג טובים מאוד בתפקידים הראשיים. אבל אם זה צריך להיות סרט מחאה, שמטרתו לומר משהו לצופה, הרי שיעילותו היא כמו זו של מנהלי בית-החולים, המסכימים ביניהם בסוף הסרט שמלאכתם משולה ל,השתנה נגד הרוח". דברי פאדי שאייבסקי.

פופאיי בנושטרה

הקשר האמריקאי (הוד, תל-אביב, צרפת) — שוטר חרש פרי-זאי נשלח לניצה כדי לטפל ב כנופיית מבריחי-סמים צרפתית ובשליחי המאפייה האמריקאית, המתכננים לחסל בשיטתיות את הכנופייה. כן, בערך, התשובה הצרפתית להרפתקאות פופאיי ב,הקשר הצרפתי", אבל להבדיל מן המקור, כאן, זה לא ברצינות. כי לבמאי ג'ורג' לאוטר יס כבר מוניטין כמומחה לסרטי פשע מצחיקים. לראייה: "המונוקל השחור", "הברבוז", "לא כדאי להתרגז". גם כאן שורה אותה הרוח, הרבה מצבים מבדחים, שלא כולם קשורים לעלילה המרכזית, הרבה בדיחות, ומהלומות משעשעות מאין כמותן. שוטר החרש היורד מפרזו לריבירה הוא אמנם רווק מושבע, אבל מאחר והוא צריך להתחזות כאחיו של פושע שנרצה, הוא נאלץ להביא עימו אשה שאינה אשתו ואת בנה, שכמובן אינו בנו. החיים המשותפים של שלישייה זו, החייבת להעמיד פני משפחה מאוחדת, משעשעים אפני-לו יותר מפרשת הסמים. הילד, למשל, דורש מן השוטר הקשוח שיספר לו סיפור, כדי שיירדם, ואילו השוטר הרגיל לחיות בגפו, מתהלחל למראה גובה ההוצאות של האשה בשוק.

קונסטנטין: סיפור-ערש לילד זר (רני והפוליטי היום בצרפת (בנו המדומה של חשוטר, אשר צריך להיות צפון-אפריקאי, מוצא את עצמו מייד בחבורה אחת עם בן-שושן ושוקרון, כנגד כל ילדי צרפת היבשתית), את חינה הטבעי של מיריי דארק כאשה המאול-תרת, ובעיקר את האהדה שמעורר מישל קונסטנטין בתפ-קיד הראשי, הרי שתקבלו בסיכום סרט נעים, גם אם בלתי מחייב בהחלט.

לא מעט בדיחות מספקת גם השלומיאיות של המיש-טרה הצרפתית, ששניים מעובדיה נלעגים במיוחד, ושל זוג חוקרי א.פ.ב.א.י, שאינם טובים מהכוח המקומי. אם תוסיפו לכך את העקיצות הרבות על המצב החב-

נויזדקנים, נויזדקנים

הבוקרים (מאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — מארק רידל אולי הקסים בזמנו חלק מן הקהל ב "שועל" שלו, אבל מן החושניות של לורנס ועד למערב הפרוע, המרחק גדול ורוב זה מורגש היטב בסרט זה, השולח את ג'ון ויין, יחד עם חבורת קטינים, להעביר עדרי בקר מחוותו הנידחת. כפי שאפשר לצפות, מתנכלים להם בדרך, והתוצאה, כמובן, טרגדיה. לא זו בלבד שהשלד העלילתי של כל המעשיה הזו הוא דל ביותר, והיה מספיק בקושי לסרט באורך של חצי שעה, אלא שאפילו מה שיש בתוך הסרט מעורר אי-אמינות מוחלטת בצופה. הופעת הנבלים בשלב מוקדם של הסיפור, ואחר-כך ההתעלמות הגמורה של ויין מאפ-שרות כי יופיעו שוב (אחרת ודאי היה מבטל את המסע, ואז לא היו עושים את הסרט), נראים מוטלים בספק. ואילו הסוף, בו הופכים הילדים הסרי הנסיון, לבעלי נסיון עשיר ועקוב מדם, אינו בדיק הסוף החינוכי ביותר. בימים הישנים והטובים, היו חברות כמו "ריפאבליק" מפיקות עשרות מערבוטים מסוג זה בשנה, אלא שאז נעשו באמצעים צנועים וביומרות קטנות, היום, סוג זה של סרט מיועד לטלוויזיה, אבל ספק אפילו אם שם היו מסתפקים בבוקריו של רידל ולא היו דורשים מהם קצת יותר פילפל.

ויין: חלש יותר, לאט יותר (מה שנוגע לג'ון ויין, הוא עדיין גדול-מידות ורב-רושם, וכשאתה יוצא מן הסרט, עולים בך היריהורים נוגים על מה שהוא היה עושה לנבלים פעם, בגופו, ללא עזרת ילדים כלשהם. ואילו היום, הגיל כנראה עושה את שלו, וזה עצוב.